

Děti Afriky

AFRICKÝ ZPRAVODAJ

02/2022

Jiří Noga během své návštěvy na Dongobesh Secondary School

Rozhovor s Jiřím Nogou

Ptal se: Michal Klus

Na přelomu roku ses stal podporovatelem dítěte v Tanzanii skrze projekt Děti Afriky. Co Tě k tomu vedlo?

Projekt Děti Afriky mne zaujal už před několika léty, ale nějak blíže jsem se tím nezajímal. Až loni jsem našel na Facebooku bližší údaje o tom kolik dětí by potřebovalo podporu, aby mohly získat alespoň základní vzdělání. A tak jsme si s manželkou řekli, že i když podporujeme již 25 let rodiny s dětmi na Ukrajině, tak jedno dítě v Africe také zvládneme podporovat i když jsme důchodci.

Když jsme koncem ledna vyhlásili výzvu s nabídkou přidat se k týmu, který jel do Tanzanie, přihlásil ses. Co sis od té cesty sliboval?

Již při domlouvání podpory dítěte jsem se ptal, zda by bylo někdy v budoucnu možné se do Tanzanie podívat. Bylo mi sděleno, že každý rok tam jezdí delegace od nás a že se můžu přidat. Nečekal jsem, že to přijde tak brzo. Splnil se mi můj dětský sen vidět život v Africe na vlastní oči a vidět, jak projekt Děti Afriky funguje.

Jak naplnila cesta Tvá očekávání a v čem je naopak nenaplnila či předčila?

Cesta daleko předčila má očekávání: především perfektní organizaci, na které ses podílel především ty, Michale, mohl jsem částečně nahlédnout do fungování několika škol a některých sborů tamní evangelické luterské církve, mohl jsem si užít role cestovatele, kdy jsem se vydal na mototaxi – piki piki – do asi 20 km vzdálené vesnice v buši, navštívil jsem při tom několik typických afrických chýší a jednu vesnickou školu. Při tom všem jsem si mohl procvičit moji nedokonalou angličtinu.

V Tanzanii jsi nám řekl, že kdyby Ti bylo o 30 let méně, jel bys tam dělat školníka. Proč si myslíš, že služba evropských dobrovolníků v Tanzanii má smysl?

S tím školníkem jsem to možná trochu přehnal, myslel jsem spíš nějakého hospodáře nebo poradce pro různé praktické věci. Uvedu příklad: jedno dopoledne jsme chtěli pomoci Ondřejovi (jednomu z dobrovolníků) při realizaci projektu Hřiště pro Afriku (jednalo se o betonování). Míchačka je věc neznámá, beton jsme chtěli míchat ručně, nejlépe by bylo na nějakém plechu. Ale nic takového jsme nesehnali, tak jsem dal zhotovit u místního stolaře dřevěnou platformu 1,5x1,5 m, čtyři svalnatí hoši ji přinesli na místo, kde stálo připravených 10 chlapců k práci. Jenže se ukázalo, že máme jenom jednu lopatu (ve skutečnosti to byl rýč), tak jsem šel do již známého stolaře půjčit 2 lopaty a 2 motyky. Pak bylo třeba přinést vodu, všech 10 studentů odběhlo a za chvíli nesli 10 kbelíků vody, jenže potřebovali jsme ještě 2 kbelíky na písek, 2 na štěrk a 2 na hotový beton, ale už nebyly. Protože organizace práce vážla, tak jsem tomu trochu pomohl. Nakonec jsme betonování zdárně ukončili a všichni jsme měli dobrý pocit z vykonané práce.

Myslím, že služba našich dobrovolníků má pro africké děti veliký smysl, přibližuje jim život, jaký neznají.

Povzbudila Tvá cesta důvěru v to, že podporovat dítě v Tanzanii skrze Děti Afriky je dobré rozhodnutí? Vzbudila návštěva nějaké otázky či pochybnosti o projektu?

Tak v tom jsem měl jasno již dávno před tím, že podporovat dítě v Tanzanii je velmi dobré rozhodnutí a jen se mi to potvrdilo.

Po návratu se i rodiny Tvých dětí rozhodly podporovat v Tanzanii žáky. Musel jsi je hodně přemlouvat?

Žijeme celá rodina jakby na jednom „dvorečku“. Starší dcera Ester s manželem Markem a dětmi Filipem a Joannou bydlí spolu s námi, a mladší dcera Karin s manželem Danielem a syny Szymonem a Mateuszem má postaven domek vedle na zahradě. Proto o mnoha věcech spolu mluvíme a naší službou na Ukrajině jsme spolu s manželkou do nich vstúpili určité sociální citění, takže je nebylo třeba nijak přemlouvat.

Jiří Noga s pastorem Zakem

Hned po návratu jsi začal plánovat podporu jednoho konkrétního projektu. Co ti Pán Bůh položil na srdce a proč to chceš podpořit?

Poznal jsem v Dongobeshi pastora Zaka, velice jsme se spřátelili. Měl jsem možnost vidět jeho působení ve školách i v některých sborech. Jednu neděli jsme absolvovali jeho program: od šesti hodin ráno do pozdního odpoledne objížděl sbory v okolí Dongobeshe a Haydom, aby zvěstoval Boží slovo. Necestovali jsme jeho autem, ale půjčeným, protože jeho staříčkový Land Rover ze sedmdesátých let (!!!) stál na špalkách při jeho domě. A tak mě napadla myšlenka zorganizovat mezi podporovateli sbírku na zakoupení nějakého zachovalého terénního auta pro pastora Zaka.

Co bys vzkázal fanouškům a podporovatelům projektu dětí Afriky?

Především chci poděkovat všem, kteří se angažují v tomto projektu. Sám jsem se přesvědčil, že je to velice potřebné. A chci povzbudit všechny ty, kdo chtějí podpořit alespoň jedno dítě nebo nějak jinak tento projekt, nebojte se, že se vám sníží váš příjem. Boží slovo praví:

Přinášejte do mých skladů úplně desátky. Až bude ta potrava v mém domě, pak to se mnou zkuste, praví Hospodin zástupů: Neotevřu vám snad nebeské prúduchy a nevyleji na vás požehnání! A bude po nedostatku. (Malachiáš 3,10)

Vyzkoušeli jsme to již před léty na našem „rodinném“ projektu Pomoc srotám a vdovám. Pokud jsi ochoten dát, Pán Bůh ti to bohatě vynahradí v osobním životě, v rodině i ve sboru.

Děkuji za rozhovor.

Současné auto pastora Zaka

Investice do učitelů

Autor: Michal Klus

Učitelé na naší škole LEA jsou velmi různí. Máme tam mnoho učitelů, kteří přicházejí hned po absolvování školy. Jelikož nedostali práci na státní škole, hledají jakékoli místo, aby získávali tolik potřebnou praxi. Většina z nich obvykle zůstane rok, někdy dva. Když potom dostanou nabídku práce na státní škole, která jim vyhovuje, odcházejí. Jejich nástupní plat je tam totiž i dvakrát vyšší než jim může nabídnout škola LEA.

Potom jsou tady učitelé, kteří jsou už v LEA škole déle. Samozřejmě se jim pomalu také zvyšuje plat, ale i tak jejich plat nedokáže konkurovat tomu, který by dostali na státní škole. Proč zůstávají? Někteří zůstávají, protože jsou v Dongobeshi nebo jeho okolí doma. Stát jim třeba nabídl školu, která byla v úplně jiném regionu, a oni nechtěli opustit rodinu. Někteří zůstávají také proto, že je prostě chytila za srdce víze školy a zapustili tam kořeny. Jejich práce se jim stala posláním. My se tyto učitele snažíme různé podpořit. Třeba tak, že hledáme sponzory, aby jejich děti mohly chodit do naší školy. Oni by si ze svých platů na školné neušetřili. A tak někteří učitelé zůstávají i proto, že vědí, že jejich dětem se dostane kvalitní vzdělání v dobrém prostředí.

Už dlouho nám leží na srdci myšlenka, abychom tyto učitele nějak podpořili, ale také vzdělávali. V minulosti se nám podařilo zrealizovat několik edukačních projektů a také dobrovolníci byli velkým přínosem. Ale hledali jsme i další příležitosti. Právě těsně před covidem jsme plánovali v rámci našeho výjezdu udělat nějakou víkendovou akci pro učitele. Ale z důvodu covidu se to neuskutečnilo. K realizaci jsme se dostali až letos v březnu, v průběhu našeho výjezdu.

Jelikož škola funguje i o víkendu, nemohli jsme udělat akci pro všechny učitele, ale jen pro polovinu z nich. Ředitel tedy vybral 14 učitelů, kteří jsou v LEA škole nejdéle. My jsme je pak požádali, aby sami navrhli, kde by chtěli ten víkend strávit. Vybrali si, že by chtěli vyrazit do města Arusha. Arusha je vzdálena asi 4 hodiny jízdy autem a je to největší město v okolí. Požádali jsme je, aby naplánovali, co by tam chtěli podniknout. Vypsali tolik aktivit, že by to nešlo stihnout ani za týden. Takže jsme museli hodně škrtat a stejně jsme nezvládli více než polovinu toho, co na seznamu zbylo.

Dvěma auty jsme se v sobotu v pět hodin ráno vypravili do Arushe. Spolu s učiteli jel také ředitel Martin, dobrovolnice ze Slovenska Míla a já se

U Uhuru monumentu v Arushi

svoji dcerou Kristínou. Po příjezdu do Arushe jsme měli výbornou snídani v hezké restauraci a potom jsme na přání učitelů jeli na domluvenou exkurzi na technickou školu (Arusha Technical College), kde jsme měli asi dvouhodinovou prohlídku nejrůznějších oddělení. Jde o školu, kde mohou uchazeči studovat učňovské, středoškolské i bakalářské obory. Učitelé byli nadšeni, když viděli moderně vybavené zámečnické, truhlářské nebo autoopravárenské dílny. Myslím, že byli sami motivováni a povzbuzeni k tomu, aby i oni povzbuzovali studenty k orientaci na technické obory. Obecně tímto směrem z LEA školy jde jen velmi málo dětí, a tak to byla velmi inspirativní exkurze.

Po dobrém obědě jsme se ubytovali v hezkém hotelu a část odpoledne měli učitelé volno. Večer jsme měli teambuilding s nejrůznějšími aktivitami k posilování kolektivu. Byl to večer povzbuzování, sdílení, poznávání se a také modliteb.

Druhého dne už v 6.30 jsme se setkali na bohoslužbě v místním kostele a po snídani jsme vyrazili na organizovanou prohlídku významných míst města. Mezi nejznámější patří Uhuru monument, jenž

je symbolem svobodné samostatné Tanzanie. Navštívili jsme i blízké muzeum, které popisuje historii Tanzanie a cestu k nezávislosti.

Po obědě jsme už vyrazili směrem k domovu, ale cestou jsme měli dvě zastávky. Tu první hned za městem. Navštívili jsme místní letiště. Viděli jsme start a přistání většího letadla. Nejprve vše o cestování letadlem vysvětlil učitelům ředitel Martin, který už má za sebou dvě cesty do České republiky. Potom jsme přidali nějaké další zajímavosti a odpovídali na mnoho zvědavých dotazů, protože nikdo z učitelů nikde letadlem neletěl.

Druhou zastávkou byla expozice hadů. Jde o místo, kde je spousta terárií s nejrůznějšími plazy doplněná o výklad. Několik učitelů tentokrát zůstalo čekat venku, jelikož prohlásili, že pohled na hady nesnesou. Další si to uvnitř užili a někteří se dokonce fotili s hady kolem krku. A pak už nás čekala cesta domů. Učitelé byli nadšeni a velmi spokojeni. Nejstarší paní učitelka, která patří k těm, co už něco procestovali a viděli, prohlásila, že to byl nejlepší výlet jejího života. Byli jsme vděční, že jsme takto mohli ocenit učitelé a povzbudit je k další službě.

Návštěva Arusha Technical College

Biblické okénko

Autor: Karel Zientek

Evangelium podle Matouše: 25, 35-40

Nebot jsem hladověl a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň a dali jste mi napít, byl jsem cizincem a přijali jste mě.... Amen, říkám vám, že cokoli jste udělali pro nejmenšího z těchto mých bratrů, to jste udělali pro mě.

..... vystoupila z autobusu, který přivezl uprchlíky z Ukrajiny, aby ve středisku KAM v Malenovicích začala nový život. Starší paní, její dům byl zničen při leteckém útoku, její nejbližší zahynuli, zůstala sama. V každé ruce měla jednu tašku a v nich vše, co jí zůstalo.

Můžeme jen soucítit, ale neumíme si představit bolest, kterou prožívá. Jen těžko hledáme slova útěchy a bojíme se povrchnosti, která by mohla ještě více ranit.

Kolik je dnes takových lidí mezi námi, jsou z různých oblastí Ukrajiny, ale všichni mají podobné osudy válka zničila vše, co měli a nyní se ocitli v cizí zemi mezi cizími lidmi.

Nikdy předtím jsem si neuměl představit, že se tito lidé u nás setkají s takovou vlnou solidarity a pochopení. Snažíme se všichni udělat něco, co by jim alespoň na chvíli pomohlo zapomenout a co by jim alespoň na chvíli vrátilo radost, schopnost prožít obyčejné lidské štěstí. Neskutečné odhodlání pomáhat těmto lidem je něco, z čeho můžeme mít všichni upřímnou radost. V okruhu mých blízkých přátel si jedna rodina vzala do svého bytu v paneláku rodinu z Ukrajiny a druhá zase poskytla ve svém domě byt, který bylo třeba ve velmi krátkém čase přizpůsobit tak, aby zde hosté měli vše, co potřebují. Pro většinu lidí je pomáhat lidem v nouzi něco naprosto zřejmého a přirozeného bez ohledu na naše životní postoje, víru či politickou příslušnost. Tváří v tvář neskutečnému lidskému utrpení dokážeme pomáhat, a to i v případech, kdy musíme sami obětovat

něco z toho, co doposud patřilo jen nám a s čím jsme se nemuseli s nikým dělit. Je dobré si uvědomit, že v tomto vztahu jsme v té výhodnější situaci, protože lépe je dávat než brát.

Pro nás křesťany má naše pomoc lidem v nouzi ještě jeden další důležitý rozměr. V člověku v tísní máme příležitost se osobně setkat s Kristem ve zcela konkrétní situaci. Naše víra se tak stane něčím lépe uchopitelným, něčím, co všichni tolik potřebujeme jako ochranu před povrchností a lhostejností. Podáváme ruku člověku v nouzi a možná si ani neuvědomujeme, že v té druhé ruce je dotek Boží dlaně, která nás chce požehnat.

To je ta osobní zkušenost víry všem hledajícím, všem, kteří se zatím nerozhodli, protože víra se jim zdá být něčím těžko uchopitelným.

„Kdo o Bohu jen vypráví a nespálí mi dluh, ten o tajemství sotva ví, že v bližních skryt je Bůh. Proto přemýšlej, proto díky vzdej a všem lidem pomoz rád! Zkus jednou vážně víru brát, člověkem se stát!“

Tak jsme to kdysi zpívali na setkáních mládeže a teprve až nyní tomu začínám rozumět jaksi víc do hloubky. Slova této písně nepotřebují žádný další komentář, proto si dovolím přidat jen jedno přání:

Nebojme se uchopit nataženou ruku člověka v tísní, v tom sevření dvou dlaní je i pro nás příležitost osobně se setkat s Kristem...

Podporovaní studenti míří do Evropy

Autor: Tereza Vorlová, Silvia Žiaková

Pro letošní Africké sny, které se budou konat v Třinci dne 9. října 2022, chystáme něco opravdu velikého! Takže si tento termín dobře запиšte do svých kalendářů! Kromě samotného ředitele Martina k nám poprvé dorazí i čtyři podporovaní studenti. Jde o absolventy naší školy, kteří už jsou na vyšších stupních vzdělání. Všichni už jsou očkovaní proti covidu a v současnosti se pracuje na tom, aby dostali pasy. Pokud byste chtěli přispět na jejich cestu, můžete to udělat na našem bankovním účtu a použít var. symbol 820 a spec. symbol 013.

Pojďme se společně podívat, na které studenty se můžete těšit.

Mayko Martin Tango

Mayko, syn ředitele Martina Tango, už druhým rokem studuje na Technical college Arusha obor elektro inženýrství. Do Evropy se moc těší a doufá, že návštěva našich zemí ho bude motivovat studovat dál a připravit se tak na budoucnost. Těší se, že zažije nové, nepoznané věci. Také doufá, že se mu povede vidět, jak funguje náš technický průmysl.

Restituta Ezekiel Francis

Restituta, bývalá vedoucí skautů na základní škole LEA, studuje na střední škole Machame Girls Secondary. Nejvíce se těší, že pozná nové kultury, tedy i tu českou. Její sen je stát se úspěšnou veterinářkou.

Minaeli Davido Billo

Minaeli je velice talentovaná zpěvačka a studentka Babati Day School Secondary. Během své návštěvy by si moc přála navštívit nahrávací studio a co nejvíce se dozvědět, jak se u nás produkuje hudba. Také se moc těší na návštěvu kostelů, a doufá, že bude mít možnost si v nich zazpívat chvály.

Rebeca Ganja Paulo

Rebeca, pochází z odlehlé oblasti Yaeda Chini a studuje na střední škole v Manyara, obor účetní a počítačová technika. Věří, že během své návštěvy pozná českou kulturu a české zvyky. Nejvíce je ale nadšena tím, že se jí povede cestovat letadlem.

Mayko

Restituta

Minaeli

Rebeca

Aktuality

Autor: Michal Klus

Loni nás kontaktovala zástupkyně třídy studentů Masarykova gymnázia z Plzně s tím, že by chtěli udělat **dobročinný maturitní ples**. Když přemýšleli, co podpořit, našli náš projekt a rozhodli se podpořit nás. Naši dobrovolníci pro ně připravili propagační materiály. Letos na jaře proběhl zmínovaný ples a vybralo se 20.000 Kč. Velmi děkujeme.

• • •

V současnosti **podporujeme 286 dětí, studentů a spolupracovníků**. Nicméně stále je tady dost čekatelů na podporu, které už ředitel Martin přijal do škol s vírou, že se podporovatelé najdou.

• • •

Současná situace ve světě nám opět komplikuje naši podporu, protože koruna oproti dolaru významně oslabil. Navíc je v Tanzanii tento rok ve znamení významného **zdražování cen potravin**. Ceny potravin rostou mnohem dramatičtěji než u nás. V Dongobeshi stojí základní potravina, kukuřice, téměř dvojnásobek toho, co stála loni. To samozřejmě komplikuje situaci místním lidem a zvyšuje finanční zátěž školy. Prosíme za modlitby a děkujeme za vaši věrnou podporu.

Na předchozích stránkách jste si mohli přečíst rozhovor s Jiřím Nogou, který se rozhodl mezi svými přáteli spustit sbírku na **auto pro pastora Zaka**. Celkem chce vybrat cca 250.000 Kč, za které by se dal pořídit starší Land Cruiser (příklad na obrázku). Pokud byste se chtěli k této sbírce připojit, můžete přispět dle následujících údajů: číslo účtu: 2900428976/2010; var. symbol: 860; spec. symbol: 3.

• • •

Naši dobrovolníci dokončili **posilovací hřiště v areálu střední školy**. Vytvořili si fundraisingovou kampaň, sehnali prostředky a sami se spolu s učiteli a studenty zapojili do realizace. Výsledkem je krásné hřiště, za které děkujeme. Teď pracují na dětském hřišti pro děti základní školy.

DĚTI AFRIKY
REVOLUČNÍ 609, 739 61 TRINEC
TEL.: 773 258 720, 608 744 764
E-MAIL: DETIAFRIKY@SEZNAM.CZ
WEB: WWW.DETIAFRIKY.CZ

ČÍSLO ÚČTU: 2900428976/2010
VARIABILNÍ SYMBOL 800 - OSOBNÍ PODPORA TANZANSKÝCH DĚTÍ A DALŠÍCH OSOB
VARIABILNÍ SYMBOL 810 - PODPORA TANZANSKÝCH EVANGELISTŮ
VARIABILNÍ SYMBOL 820 - PODPORA VÝJEZDŮ DO TANZANIE
VARIABILNÍ SYMBOL 860 - VŠEOBECNÁ PODPORA INVESTIC DO MISIJNÍCH PROJEKTŮ